

17. februar 2026

I henhold til § 37, stk. 1 i Forretningsordenen for Inatsisartut, fremsætter jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut.

Spørgsmål til Naalakkersuisut:

1. Hvem er ejerne af Polar Raajats produktionsanlæg i Aasiaat, hvor kommer de fra, og hvordan er ejerandelene procentuelt fordelt?
2. Med hensyn til de landinger, der sker til Polar Raajats indhandlingsanlæg i Aasiaat, til hvilket næste land og hvilken virksomhed videresælges de?
3. Når de sælges til udlandet, til hvilken virksomhed sendes de videre? Hvem ejer denne virksomhed, hvor hører ejerne hjemme, og hvordan er ejerforholdene fordelt?
4. Har Royal Greenland A/S indgået samarbejde med Polar Raajat for at sikre, at indhandlingsanlægget i Aasiaat forbliver åbent og at arbejdspladserne bevares? Hvornår blev en sådan henvendelse foretaget?
5. Hvis der er indgået et samarbejde, hvilken virksomhed har da accepteret eller afslået, og hvad var begrundelsen herfor?
6. Hvis Royal Greenland A/S har rettet henvendelse om at fortsætte driften af indhandlingsanlægget i Aasiaat, hvad indebærer dette, og hvilke krav stilles der? Hvor mange tons produkter drejer det sig om i den forbindelse?
7. Har Naalakkersuisut samt tidligere medlemmer af Naalakkersuisut mødt ejerne af Polar Raajat eller Polar Seafood Greenland vedrørende ovennævnte forhold, og hvornår fandt det første og det seneste møde sted?
8. Ønsker Naalakkersuisut, at indhandlingsanlægget i Aasiaat samt andre indhandlingsanlæg langs kysten fuldt ud skal være ejet af lokale, grønlandske ejere?
9. Hvem ejer Arctic Prime Fisheries?
10. Hvor store kvoter er tildelt Arctic Prime Fisheries, og hvor stor en del heraf er virksomheden forpligtet til at lande i Nanortalik?
11. På baggrund af spørgsmål 2, 3 og 10: Til hvilket land sendes de pågældende råvarer videre, og hvor bliver de værditilført?
12. Er der givet tilladelse til, at de kvoter, der er tildelt Arctic Prime Fisheries, kan landes i Island? Hvis ja, hvor stor en mængde må landes i Island, og hvad er grundlaget herfor?
13. Er Naalakkersuisut enige i, at landets ressourcer – fisk, rejer og hellefisk – fuldt ud bør ejes af lokalt forankrede grønlandske virksomheder?
14. Er der foretaget en undersøgelse af værdiflowet (transfer pricing) i forbindelse med vores marine ressourcer, og hvis ja, hvor langt er dette arbejde nået? Hvornår vil resultaterne blive fremlagt for befolkningen og Inatsisartut?
15. Har Naalakkersuisut yderligere oplysninger, som kan være relevante?

(Medlem af Inatsisartut Erik Jensen, Siumut)

Begrundelse:

Siumus målsætning er, at erhvervsdrivende og private virksomheder samt vores egne, ejede virksomheder skal kunne fortsætte deres drift og udvikles gennem udnyttelsen af vores ressourcer. Bemærk, at Siumut først og fremmest beskytter virksomheder i landet, som er fuldt ud ejet af grønlændere – naturligvis.

Vi vil nemlig gøre alt, hvad vi kan, for at standse den kapital, der strømmer ud af landet, fordi vi ønsker at opnå større velfærd for det grønlandske folk.

Jeg mener imidlertid, at der i samfundet – og også blandt visse politikere – stadig er tegn på, at fiskeriloven ikke er blevet fuldt ud forstået. På den anden side fortsætter mange, uden at vi har fået det stoppet, med at sammenblande forhold, der kunne reguleres via bekendtgørelser, med selve Fiskeriloven (Inatsisartutlov). Desuden mener jeg, at det i stigende grad bliver tydeligt, at de, som under lovens behandling var de mest udtalte modstandere og de mest højlydte i medierne og på sociale medier i deres forsøg på at påvirke befolkningen, nu taler med to tunger. For eksempel er det bemærkelsesværdigt, at de nu træder frem og kritiserer sagen om produktionsanlægget i Sydgrønland og anvender overskriften "hvad var det, vi sagde". Derfor mener jeg, at Naalakkersuisut på baggrund af disse fremsendte spørgsmål vil kunne fremlægge det reelle billede af, hvem der oprigtigt forsvare grønlandske virksomheder og borgere og reelt arbejder for deres interesser.

Derfor er det nødvendigt løbende og klart at redegøre for de havgående kvoter og for fiskens videre vej i værdikæden. Et af fiskerilovens centrale formål er netop, at vores ressourcer fuldt ud (100 %) skal ejes af lokalt forankrede aktører, samt at der skabes adgang til, at vi selv kan eksportere direkte. At være imod dette grundlag mener jeg er ensbetydende med at være imod, at vores land får ejerskab over sine ressourcer, og med at sætte spørgsmålstejn ved, om det grønlandske samfund skal opnå større udbytte. Jeg gentager: De, der igen og igen taler med to tunger, må standse! Jeg vælger at forlade en politik baseret på behagesyge og i stedet arbejde med reelt, konkret indhold – og det vil jeg virke for.

Jeg ønsker at modtage svar inden for 10 arbejdsdage.

Oversat – ved tvivlsspørgsmål er den grønlandske version gældende.